

PÉCSI BAZILIKA
2011 a Család éve

TÉMA: HÁZASSÁG ÉS CSALÁD - MUNKA ÉS HIVATÁS
2011. május 15. 17.00

LÁBADY TAMÁS és ÉVA
a Házasság Hétféle Katolikus Lelekeség tagja

Tanúságtevésünk mottójául Jézusnak a talentumokról szóló példabeszédét választottuk (Mt 25,14-28). A példabeszéd azt taglalja, hogy hogyan gazdálkodunk, hogyan sáfárkodunk az Istentől kapott talentumainkkal? Hasznosítjuk, gyarapítjuk, megsokszorozzuk-e talentumainkat, vagy pedig elrejtjük, sőt az idők folyamán el is veszítjük azokat? És arról is szól, hogy a talentumainkat milyen célra használjuk fel? Milyen értékeket teremtünk általuk? Milyen céloknak van az életünkben prioritása? Életünk legfontosabb dimenziói: házasságunk, gyermekeink, családjunk, aztán a munkánk, foglalkozásunk és a hivatásunk kiteljesedése tekintetében hogyan alakul a fontossági sorrend? Melyik az, amelyik a másikat megelőzi? Amelyik a legfontosabb?

Ma a világban az alkohol-, a drog- és a szex-függőség mellett egyre jobban elhatalmasodik a munka-függőség. Vagy azért, mert a munkahelyről való elbocsátás réme, a munkanélküliségtől való rettegés végtelenül kihasználta és kiszolgáltatottá tesz bennünket, vagy pedig azért, mert a fogyasztói társadalom értékességünket kizárólag a teljesítmény, a hasznosság és a fogyasztásunk alapján méri. Ma az emberek egy másik sokasága önpusztító módon azért dolgozik, hogy gyermekei számára babysittert és háztartása számára idegen munkaerőt „vásárolhasson”. Ma a kisgyermek imája úgy hangzik, hogy: „Istenem! Add meg nekem, hogy munkahely vagy TV lehessek, mert akkor a szüleimnek lesz idejük rám!” .Ma a házasság-család, illetőleg a munka-hivatás értékrendje oly gyakran felborul, ezért tartottuk fontosnak az arról való elmélkedést, hogy az értékek fontossági sorrendje a mi életünkben hogyan alakult, hogyan jelent meg az idén 45 éves hitvestársi kapcsolatunk idő-folyamában az Istentől kapott talentumokkal való gazdálkodás. Elmondtuk, hogy mi talentumainkkal, karizmáinkkal hogyan sáfárkodtunk, jól és rosszul, hogy mi az, ami sikerült és mi az, ami nem.

A karizma szót egyébként Pál apostol használja több helyen is (1Kor 12,7-11). A karizma görög szó, jelentése: adomány, ingyenes ajándék. A lelki adományok tehát a Szentlélek kegyelmei, amelyek mások szolgálatára vannak. A karizmákat ki-ki azért kapta az apostol szerint, hogy használjon velük.

Elmondtuk, hogy házasságunk kezdeti éveiben összhangban gazdálkodtunk a hitvestársi szeretetre és a családi életre kapott talentumainkkal valamint a munkához és hivatásunkhoz kapott karizmáinkkal. Bár Tamást a munkaláz egyre tovább és tovább sodorta, ez mégis még a mértékletesség időszaka volt. Egy időre csodálatos harmóniát hozott, hogy munkái nagy részében társa lehettem azáltal, hogy különmunkáit rendre én, Évi írhattam le. Aztán egy idő után a gyerekekkel együtt egyszer csak azt vettük észre, hogy Tamás szinte kizárólag csak a munkájának létezik, és a családnak már szinte nem jut belőle semmi. Ekkor én, Évi nagy fájdalommal éltem meg, hogy álmódott orvosi hivatásomat feladtam azért, hogy Tamásnak odaadó felesége, a gyerekeknek teljesértékű édesanyja lehessen. Tamás mindig azzal érvelt, hogy az Isten a hivatásával kapcsolatos talentumokat bízta rá, és ő annak szolgálatát a családért teszi. Csakhogy a család ezáltal őt magát, a személyét nélkülözte. Házasságunknak ez egy nehéz korszaka volt.

A Lélek kegyelme folytán aztán talákoztunk a Házasság Hétvége lelkiségével, és Beöthy Tamás atyával, aki lelki vezetőnk lett, és aki felvilágosított engem, Tamást arról, hogy mindenütt, a munkámban, a foglalkozásomban, a hivatásomban, a külön-munkáimban helyettesíthető vagyok, de férjként és apaként helyettesíthetetlen. Ez a reveláció aztán – ha nem is egyik napról a másikra, de fokozatosan megint új korszakot hozott házasságunkba. Én, Tamás rájöttem, hogy a Lélek adományai, a karizmák együttműködnek a maguk különböző, de egymást kiegészítő voltukban. Ebben az együttműködésben valóságosan épül a karizmák valódi mértéke: a szeretet. Ennek a kisugárzó szeretetnek a fókuszában újra az Évivel való hitvestársi szerelmem áll. Így a kettőnkől kiáradó sugarak ölelik át gyerekeinket családjainkkal, tizenhárom unokánkkal együtt, és rajtuk túljutva távolabb megvilágítják munkámat, hivatásomat, és vezetnek azon az úton, amelynek a végén egyszer talán majd én is azt hallhatom: Mivel a talentumokkal legalább az utad végére jól sáfarkodtál, menj be urad örömébe!

Nekem, Évinek pedig a feleségi és anyai karizmám létrehozta a nagyanyait is. Gyerekeink nehezen küzdenének meg nagycsaládos feladataikkal nagyszülői közreműködés nélkül. Az,

hogy Tamás bennem és én őbenne élek, lehetővé teszi az én nagyanyai szolgálatomat mellett, hogy Tamás is maradéktalanul tudja teljesíteni az ő sokrétű hivatását. Mindezt őszbehajló szerelmünket élvezve tehetjük. Így abban a reményben élek én is, hogy az elszámolásakor megsokszorozott karizmákkal tudok majd az Úr elé állni.

Bíró püspök úr szerint az a hivatásunk a földi életünkben, hogy szentek legyünk. Ez akkoriban, amikor hallottam tőle, megdöbbenett. Nekem az lett volna a kézenfekvő, ha a hétköznapi élet valamely ismert hivatását említi, mint például orvos vagy jogász. De ő nem ezt tette. Helyette valami nagyon is nyilvánvalóra nyitotta rá a szememet, ami életkorunk előrehaladtával egyre világosabbá válik. Arra, hogy bármit is teszünk, életünket úgy éljük, hogy szentek legyünk.

